

a feltékeny
déget meg-
ttak és már-
menekült,
t. Ijedtében
nem követ-
omjas nem
zdet nyelni
r fuldokolt,
yre sodorta,
tan, elázot-

veszedelmes
. pajtában
bban bol-
k legelész-
kis harapni

, de az a
te az ide-
Puczit, oda
a feldobta.
zi s okvet-
csére nem
Igy csak
szőre tele-
gos ijesztő
erek botot
ergették s
ette, hogy

y jártam,
oktalan!
pusztulok,
lek!
a a pajta
ánatot és
em örült,
pajtában

aeum-épület'
pesten.

KIS LAP

A KIS VÁDLOTT. (Lásd a 122. lapon.)

A KINTORNÁS URFI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

BÉD után félre is húzódott, hogy ne kelljen a többiekkel együtt bemennie a tanterembe. Mikor már idején valónak gondolta, megindult a nagy vállalkozásra, melytől pompás hatást várt.

— Jó volna kissé próbálni is, gondolá. Kint a gyepen, azt hiszem, könnyebb, mint itt a sima kockaköveken és a pallón. De itt is sikerülni fog.

És hogy jól sikerüljön a jeles produkció, főpróbát tartott a hosszú, kongó folyosón. Itt csakugyan nehezebb volt ez a mesterség. Mindjárt az első próbánál megcsuszott a keze s elbukott, nagy zuhanással vágódva végig a kemény kövön. Ugyancsak oda ütötte a könyökét és a térdét. De az ilyen apró baleset nem akaszthat meg igazi vállalkozó embert. Ujra kezdte tehát a próbát és most már jobban sikerült, csak kissé rosszul számította ki az irányt és a lábaival nagyot koppant a falon, letörve jókora darab vakolatot. Ez a csekélység azonban nem zavarta meg és a harmadik próbát már éppen a tanterem ajtaja előtt tartotta.

Fejjel a földön, lábaival a levegőben karikázott éppen, mikor hirtelen kinyílt a terem ajtaja s a tanár kilépve kérdé:

— Micsoda lárma ez itt?

Ernő java lódulásban volt és ekkor már nem uralkodhatott a mozdulatán. Karikázó lábaival egyenesen nekiru-

gaszkodott a hirtelen kilépett tanárnak, a kit majd leütött a lábáról s a kinek végigmázolta cipője talpával a fekete köntösét.

— Hallatlan! kiáltá a tanár. Miféle pojáczáskodás ez? Azt hiszed, itt czirkuszi komédiát játszunk? Állj föl!

Ernő, amint váratlanul beleütődött a tanárba, végigvágódott a földön s az még nem volt a nagyobbik baja, hogy jól odakoppantotta a fejét; de azt vette észre, hogy a tréfa nem úgy sült el, amint tervezte és a mellbe rugott tanár olyan kegyetlenül haragos képet csinál, melyet semmikép sem lehet arra magyarázni, mintha mulatságosnak tartaná a történeteket. A nyitott ajtón át a fiuk úgy félig-meddig látták ugyan, hogy mi történt, nevettek is, de nagyon meglátszott, hogy az Ernő rovására nevettek s a csinyt nem tartják nagyon dicsőségesnek.

Még ez sem volt a legnagyobb baj. Hanem a nagy zajra előjött az igazgató, aki szinten összeránczolta a homlokát s megtudván a történeteket, nyugodt, de igen szigorú hangon így szólt a zavar-tan ott álló Ernőhöz:

— Alig két napja vagy itt, már is több rossz hirt jelentettek rólad. De az eddigiek csak kisebb vétségek voltak s az a mentséged lehetett, hogy mint új növendék, nem tudtad a szabályokat. Most is, de utoljára, még ezt fogadom el mentségnek. Menj szobádba, mosd meg a kezeidet, szedd rendbe a ruhádat és öt percz múlva ott légy a leczkénél. És jól jegyezd meg, hogy mostantól kezdve minden helytelen viselkedésért

számozott kerülsz

Füli polygo a jeles visszak a pajta reá, n solyogr

kiköszö hogy v gyok; mást g egyik Viktor Igaza kicsiny

Hogyl kel lálta, n jó taná lotta, a almáját

— I te is. holnap te sem

Ernő Viktor szolt oc

— S Erre dalkozv

— N — É szeretik ételt?

számolnod kell s épp úgy büntetés alá kerülsz, mint a többi növendékek.

Fülig elvörösödve, megzavarodva sompolygott el Ernő, nagyon elégedetlenül a jeles vállalkozás eredményével. S mikor visszakerült a tanterembe, jól látta, hogy a pajtások éppen nem úgy tekintenek reá, mint hősre, hanem gúnyosan mosolyognak.

— Sebaj no, gondolá Ernő. Majd kiköszörülöm a csorbát. Most azt hiszik, hogy valami ügyetlen, ostoba ficzkó vagyok; de majd kieszelek valamit, hogy más gondoljanak. Olyat teszek, amit egyik sem merne megtenni. Mondta Viktor, hogy csak így lehet boldogulni. Igaza is van; látom, hogy most milyen kicsinylőleg néznek rám.

Hogy mi legyen az a nagy tett, melylyel kiköszörülje a csorbát, hamar kitálalta, mert Viktor, szerencsére, sokféle jó tanáccsal látta el. Ozsonna után hallotta, amint egyik fiu, zsebredugva az almáját, így szólt egy másikhoz:

— Laczi, tedd el holnapra az almádat te is... azt mondta a szakács, hogy holnap lekváros derelye lesz ebédre... te sem szereted, jó lesz a dupla ozsonna.

Ernőnek mindjárt eszébe jutott a Viktor egyik jó tanácsa s könnyedén szólt oda Tamásnak:

— Szereted-e a lekváros derelyét?

Erre a furcsa kérdésre Tamás csodálkozva is, nevetve is felelé:

— Nem valami nagyon.

— Én úgy veszem észre, sokan nem szeretik. Akkor hát mért kapunk olyan ételt?

— Azt nem kérdik tőlünk. Nem szabad válogatni. Aki nem szeret valamit, hát csak keveset vesz belőle. Már ezen nem lehet segíteni.

— Hogyne lehetne! Nagyon könnyű segíteni

— No már azt én is szeretném tudni, hogyan?

— Igen egyszerűen. Csak be kell jutni az éléskamrába, — majd nem csinál aztán a szakács lekváros derelyét.

— Ugyan mi jut eszedbe!

— No hát én pedig megmutatom, hogy megmentem a pajtásainkat a rossz ebédétől.

— Ugyan ne fecsegj olyan oktalanságot.

Tamás nem vette komolyan a dolgot s odább ment; de Ernő nagyon is el volt tőkélve, hogy megteszi, amit ígért. Már jól ismerte a ház minden részét és tudta, hogy a tulsó végén van a konyha, nem messze ettől az éléskamra s azt is látta, hogy a kulcs rendesen benne van az ajtóban. Ott a fiuknak soha sem volt semmi dolguk, nem is jártak azon a tájon, csak maga a szakács és a házfelügyelő, nem volt kitől félni a kamrában levő sokféle holmit. Ezt mind jól kilesve, Ernő hamar készen volt a tervvel.

A vacsorát korán kapták s azután még sétálhattak egy kis ideig az udvaron és a kertben. Ernő észrevétlenül félrevonult pajtásaitól és bátran megindult a földszinti hosszú folyosón, melynek a végében volt a kamara.

— Nem baj, ha találkozom is valakivel... azt mondhatom, hogy eltéved-

tem, még nem tudom a járást ebben a nagy épületben.

Otthon Ernő viláért sem gondolt volna arra, hogy jó előre hazugságot eszeljen ki valami csiny leplezésére. De most sem volt rá szüksége. Nem találkozott senkivel a kivilágított folyosón. Minden kedvezett a tervének. A kamara ajtajában csakugyan ott volt a kulcs és észrevétlenül beosonhatott. De odabent egészen sötét volt.

— Nem baj... félig nyitva hagyom az ajtót s így eleget látok.

Még az is jó szerencse volt, hogy a szakács már előre oda-készítette a másnapra valókat. Ernő hamar rátalált a lekváros nagy fazéokra.

— De most mit csináljak vele? Tudom

már! Itt a lisztes láda... beletöltöm a lekvárt a lisztbe és összekeverem... így aztán nem vehetik többé hasznát. Viktor is éppen így tett.

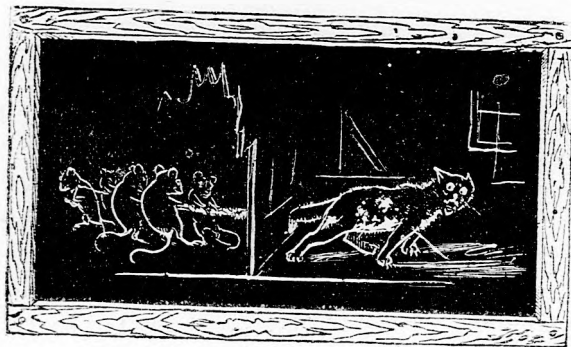
Alig állhatta meg, hogy hangosan fölne kaczagjon, mikor ezt a remek munkát végezte. A keze csupa maszat lett ugyan, de az nem baj; majd megmossa. Már éppen elkészült, mikor léptek kongása hallatszott a folyosón.

— Jó lesz elbujni... be talál nézni valaki.

Gyorsan elbujt egy nagy szekrény mögé és örült az ovatosságának. Mert a házfelügyelő járt ott és nyitva látván az ajtót, csakugyan benézett. De Ernőt nem láthatta meg, a minnek persze Ernő nagyon örült. Ez az öröme azonban csak pillanatig tartott. Mert a következő pillanatban már hallhatta, hogy a felügyelő becsapja az ajtót és kívülről ráfordítja a kulcsot.

Ott volt most már fogva, sötétben.

Rémülten szaladt az ajtóhoz, — de biz az valóban be volt csukva. Szaladt az ablakhoz, — az meg erős vasrostélylyal volt ellátva. Innen lehetetlen a szabadulás, ha csak nem zörget és segítségért nem kiabál. De akkor meg rögtön el is árulja magát.

A CZICZA BAJBAN. (Lásd a 123. lapon.)

Szinte a vér is elhült benne, mikor belátta, milyen kelepcebe jutott. Kétségbeesetten gondolt százfélre, de okosat nem tudott kieszelni. Leült a földre és tenyerébe támasztva a fejét, keményen törte az eszt, de csak azt érte el vele, hogy az arcát is összekente a lekváros-lisztes péppel, mely a kezére ragadt. Erre azonban most nem is gondolt nagy szorongásában. Ha itt találják, vége a jó csinynek, mert arról nem volna szabad tudni másnak, csak a

fiuknak, azoknak is csak úgy hirtől, hogy el ne árulhassák. Szörnyűség volna, ha ez a gyönyörű terv is csütörtököt

mondana. Pedig úgy látszik, hogy rossz vége lesz.

Már vagy egy óráig gyöttrődött ott

GONDOS ÁPOLÁS. (Lásd a 119. lapon.)

kinos aggodásban, mikor váratlanul menekülés reménye mutatkozott.

Az első pillanatban szinte még inkább

megijedt, ha ugyan még lehetséges lett volna nagyobb rettegés, mint amilyenben már addig is volt. Mert gyöngye, de ha-

tározott kopogás hallatszott az ajtón. Aztán mintha a kulcslyukon át sugva kérdezte volna valaki:

— Ernő, itt vagy?

Gyorsan talpra ugrott Ernő. Ráismert a Tamás hangjára. Szintén halkán felelé:

— Itt vagyok... rám zárták az ajtót. Hamar, szabadíts ki, kérlek!

Már ekkor nyikorgott is a kulcs a zárban s Tamás kinyitotta az ajtót. Ernő föllélekzett, már mentve hitte magát s hálásan tekintett a hű pajtásra; Tamás azonban, amint Ernő kilépett a világos folyosóra, csak nagynehezen birta elfojtani a nevetést, mert Ernő az ő lisztes, lekváros bemázolt képével valóságos maskara volt.

— No, csak szaporán el innen, lábujjhegyen, mert ha itt érnek, gyönyörű pácza kerülsz.

— Jaj, már ugy meg is voltam ijedve! Milyen jó, hogy eljöttél!

— Jó, hogy eszembe jutott a bolondos terved. Már lefekvéshez készülődünk és a fiuk kérdezték, hogy te hová lettél. Eszembe ötlött, mire készültél és hogy itt talán valami bajba keveredhetel. Hát már csak eljöttem, hogy segítsek.

Ernő éppen hálálkodni akart ezért az igazi önzetlen jóságért, mikor nagy ijedelmére azt látta, hogy kár volt örülni a menekülésnek, hiábavaló volt a Tamás segítsége. Mert amint gyorsan iparkodtak el a veszedelmes helyről, a folyosó fordulójánál egyszerre csak a házfelügyelővel álltak szemben.

Nem lett volna ez máskor baj, legfeljebb egy kis dorgálást kaptak volna,

hogy ott járkálnak, ahol semmi keresni valójuk. Vagy talán meg sem állította volna őket a jó öreg házfelügyelő, ki sok apró csinyt elnézett a fiuknak. De most kénytelen volt utjukba állani, mert az Ernő bekent-fent képe rögtön gyanut keltett.

— Hol jártak itt? És micsodás az Ernő urfi képe? Hiszen csupa liszt... meg lekvár... hát maga volt az imént ott az éléskamrában, mikor nyitva találtam az ajtót?

— De... dehogy... oh... én nem... hebegte Ernő.

— No, eltagadni nem szabad, mert mi itt soha sem hazudunk, szólt Tamás. De hát egy kis tréfa volt az egész... kedves János bácsi, eressen a szobánkba... hadd mosakodjék meg Ernő. Ha az igazgató ur meglátná, bizony megharagudnék. Pedig nem szeretjük megharagítani kedves igazgatónkat.

— Meghiszem, meghiszem... én sem szeretem, de a kötelességemet teljesítenem kell. Már ez nem olyan csekélység... Mikor egy új diák azon kezd, hogy belopózik az éléstárba, az már nem tréfa, erről tudnia kell az igazgató urnak. Hát csak menjünk egyenesen oda.

Ernő majd holtra ijedt.

— Ké... kérem... kérem szépen, csak most az egyszer engedje el... meghálálom... van egy aranyom...

(Folytatása következik.)

Találós mese.

A színekből hány női nevet vettünk?

8. SZÁM.
öreg
ebpajt
másna
bizony

Hog
a fáska
nyelme
Ha ké
hát ás
éhes,
dulnia,
valót,
kisassz
volt eg
azt a
nem tu

Az a
ugyan
kicsiny
sok me
véghez
bizonyi
lem és
ben ha
segítség
a házra
éppen
zsákmá
neszt k
mehetet
szobába
fölébr

Gyor
utca fe
hettek,
gazda;
gondolv
át könn
nem vár
az első
mellébe
hogy a

GONDOS ÁPOLÁS.

(Képpel a 117. lapon.)

AHÁNY négylábu és kétlábu jószág volt az udvaron, mind irigyelte az öreg Portást. De még a szomszédbeli ebajtások is irigykedve mesélték egymásnak, milyen jó dolga van Portásnak, bizony szívesen cserélnének vele.

Hogy is ne? Ott fekszik naphosszat a faskamrában, hol puha szalmából kényelmes ágyat készítettek a számára. Ha kedve tartja, alszik, ha nem alszik, hát ásit és heverészget uri módon. Ha éhes, ha szomjas, meg sem kell mozdulnia, oda viszik neki a jó enni-innivalót, mint valami kényes beteg herczegkisasszonynak. Így már persze érdemes volt egy kicsit vitézkedni és elviselheti azt a kis sebet is a lábán, amely miatt nem tud járni-kelni.

Az a kis seb tulajdonképen nagy seb ugyan és az a vitézkedés sem volt olyan kicsiny, mint ahogy most az irigy pajtások mondják. Nem is igen vitte volna véghez egyik se közülök, sőt ezt be is bizonyították, mikor itt volt a veszedelem és a ház gazdáját mindnyájan cserben hagyták, csak a hű Portás sietett segítségére. Fegyveres rablók törtek rá a házra és feltörve a pénzes-ládát, már éppen odább akartak állani a rabolt zsákmánnyal. Az éber Portás gyanus neszt hallván, váltig ugatott, de nem mehetett a magas ablakon át be a szobába; hanem a gazdát végre mégis fölébresztette.

Gyorsan menekültek a rablók. Az utca felé, amerről betörték, nem szökhettek, mert onnan jött puskával a gazda; kiugrottak tehát az udvarra, gondolván, hogy az alacsony kerítésen át könnyen elillannak. El ám, ha ott nem várja őket a bátor Portás. Amint az első kiugrott, a hű eb rárontott és mellébe harapva, földre döntötte, úgy hogy a rabló elejtette a zsákmányt;

éppen így fogadta Portás a másik rablót is.

— Ejnye beste kutyája, nem takarodol? ordítá a rabló és fokosával nagyot ütött reá.

Üthette, de Portás nem tágitott. Vilámgyorsan ugrott hol az egyikre, hol a másikra s a gonoszok nemhogy futhattak volna, de alig birták magukat megoltalmazni az erős eb fogaitól. Egyszer aztán nagyot vonított Portás és elbukott; rögtön fölugrott, ekkor azonban már csak három lábon, míg a negyedik vérezve lógott alá; de még ekkor is folytatta a viaskodást. És ekkor már odaérkezett a gazda is a többi háznéppel s elfogták a rablókat, visszaszedték a zsákmányt.

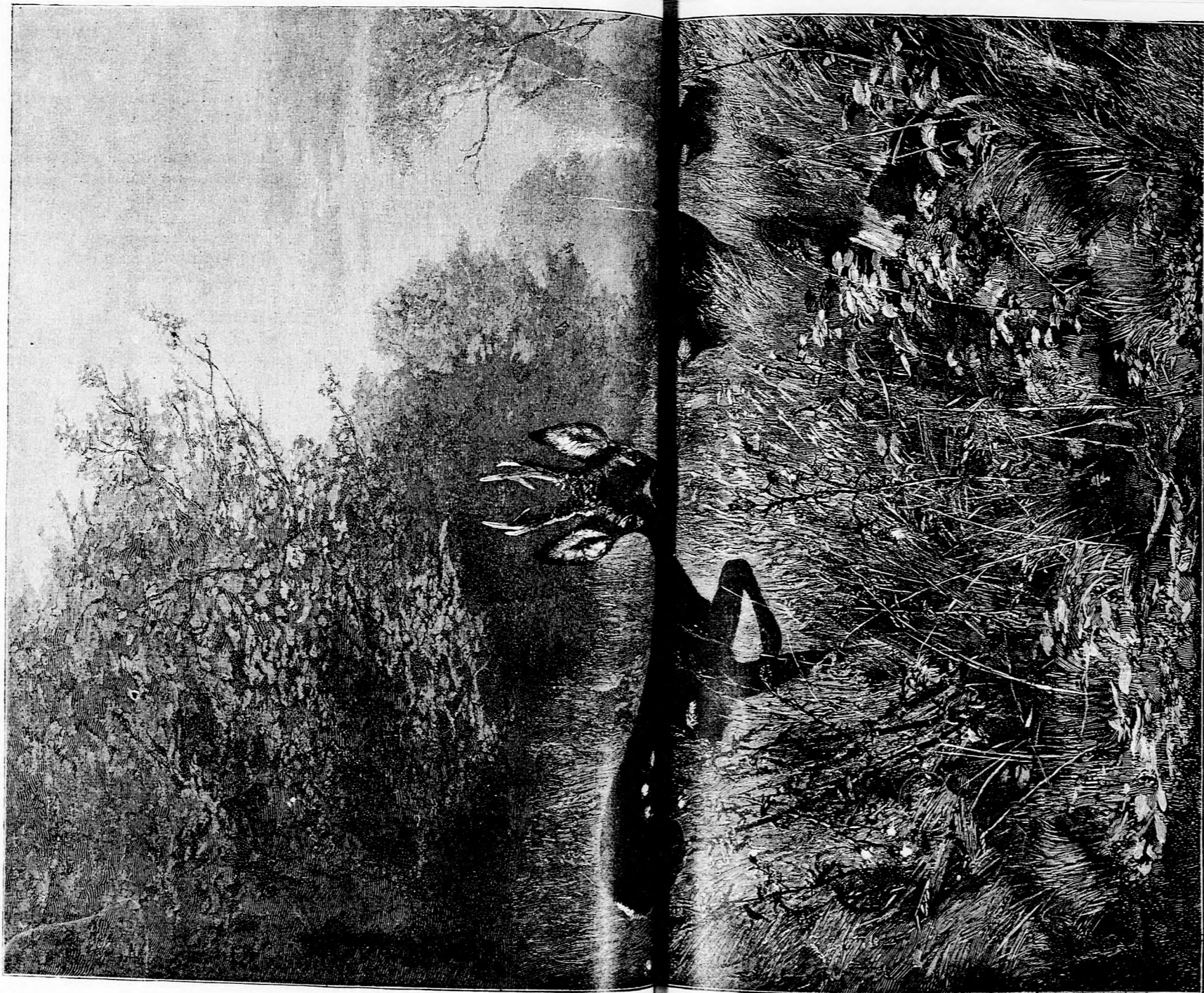
Hanem szegény Portás sulyosan megsebesülve vánszorgott ide-oda s mikor megvizsgálták, kitűnt, hogy egyik lába el van törve.

— Ne félj, hű kutyám, meggyógyíttatlak, szólt a hálás gazda. Te mentetted meg a vagyonomat, lesz rád gondom, hogy meg ne bánd hűségedet és bátorságodat.

Allatorvost hivatott, aki Portásnak a törött lábát szépen összeigazította és fa-sinek közé kötözte, hogy a csontok jól összeforrjanak. Nagyon fájdalmas és alkalmatlan volt ez, mert így Portás járni nem tudott még három lábon sem, a bekötözött, kifeszített negyedik lábába mindig belebotolván. Feküdt tehát szépen nyugodtan a számára készített pihenő helyen.

Nem volt fogyatéka semmiben, az bizonyos. A gazda ráparancsolt a Miska bojtárgyerekre, hogy gondja legyen Portásra és Miska ezt szívesen teljesítette is. És a gondos ápolás mellett Portás gyorsan gyógyult is. Nemsokára már leveszik a lábáról a köteléket s megint éppen olyan vigan fog szaladgálni, mint eddig.

ŐZ-CSALÁD.

A ruován, erdő mellett
Három kedves őz legyél;
Három kavicsú bájos állat,
Olyan könnyű mind a három,
Égy repül át bokron, árkon, —
Jobban a madár se szállhat.

De most nincs baj, nyugalom van,
Csépp nyomasztó zaj sincs a lombban
Mégis a bal szerte nézél,
Jobbra-balra jól ügyel,
Érre s arra is figyelte
Csodaszép nagy őszonérel.

A sula meg fület pedzi
A hallását egyre edzi;
Nincs-e vére a zöld bokron?
S szimatolgat új borjak: —
Megy meg a faom orrligát —
S úgy állócsok, mint egy álom.

A KIS VÁDLOTT.

(Képpel a ezimlapon.)

MÁR az ebéd is rosszul végződött, kicsibe mult, hogy nem sirással. De ha nem sirt is, duzzogni annál inkább duzzogott a kis Lórika, mivelhogy a csemegéből nem kapott annyit, a menyeyt kívánt.

Ebéd után sem akart jó kerékvágásba zökkenni a dolog. Lórika, éppen mert durczás volt, csak azért is ott ugrált és zajongott az apa ablaka alatt, pedig tudhatta, hogy az apa ilyenkor szundikálni szokott. Már ebből pirongatás lett.

Nem tudom, mit csinál más kis leány, mikor ilyen baj éri; meglehet, hogy bocsánatot kér. Máskor, ugy hallom, Lórika is megtette; de ma olyan duzzogó kedvében volt, hogy éppen csak ez nem jutott eszébe. Inkább eszébe jutott az, hogy az ujdonatuj szép kalapját felkötötte a borzas Pincsi kutya fejére, akinek pedig ez a fejdiz semmikép sem tetszett. Mérgesen rázta a fejét és futkosott, hempergett vele, ami nagyon mulattatta Lórikát, de a kalapkának nem igen vált hasznára, mert egészen össze volt gyűrődve, piszkolódva, mikor a mama bejött és megmentette a további veszedelemtől.

— Lórika, ha még tovább is ilyen makranczos leszel, nem kapsz ozsonnát, mondá a mama.

— Oh, majd ad a nagymama!

— De nem szabad elmenni a nagymamához.

Igy már veszedelmesebb lett volna a dolog, ha Lórikának fortélyos terv nem jut eszébe. A nagymama éppen a szomszédban lakott. Nem kell éppen a kapun át menni hozzá, kimegy a kertbe, átmászik az alacsony kerítésen, mint már sokszor tette és mégis ott lesz, a mama nem fogja látni, hogy oda ment. Ezért nagyon nyugodtan mondá:

— Akkor hát megyek a kertbe.

— Jól van, felelt a mama és mosolygott.

A kertben Lórika egy kis ideig járt-kelt, aztán látva, hogy senki sincs közel, hamar átmászott a tulsó kertbe és nagyot nevetett. A nagymamánál még jobb ozsonnát szokott kapni, mint otthon. És Gusztikával, a nagymama egy másik unokájával, igen vigan el fog játszadozni. Szaladt is a Gusztikáért, kit ott talált a nagymamánál. Csakhogy a nagymama így szólt:

— Gusztika most nem mehet veled játszani. Allj csak ide elé, Lórika. Egy kis számadásom van veled.

Meglepetve állt oda Lórika, a nagymama pedig papirt vett elő és kérdé:

— Igaz-e, hogy ma az ebédnél illetlenül viselkedtél?

Lórika nagyot bámult. Micsoda bozorkányos papiros az?

— És igaz-e, hogy ebéd után csuf duzzogást vittél véghez?

Lórika még nagyobb bámult.

— Hát az igaz-e, hogy kalapodat tönkretetted? Mikor a mama megintett, nem mutattál megbánást, sőt ravasz tervet főztél ki s bár a mama megtiltotta, hogy nem szabad a nagymamához menni ozsonnát kérni, igaz-e, hogy most mégis itt vagy a nagymamánál?

Persze hogy igaz, hisz itt áll bámulva és hüledezve a nagymama előtt, aki aztán még így szólt:

— Ez mind igaz, ugy-e? Tehát sokszoros bűnös vagy, nem jutalmazhatlak ozsonnával. De ha kitalárod a módját, miképen kell mindezt jóvátenni, akkor visszajöhetsz.

Lórika legelőször is elpityeredett, de azt már tudta, hogy ezzel sem a mama, sem a nagymama nem törődik sokat. Tehát nagyot sohajtott és így szólt:

— Kedves nagymama... haza megyek, nem a kerítésen át, hanem a kapun... otthon bocsánatot kérek a mamától és

ha mindent megbocsát és visszaereszt ...
akkor visszajövök.

— Így talán jó lesz.

Rendbe is jött így a dolog, ámbar
ugyancsak röstelkedett Lórika, mikor
otthon szégyenszemre maga kénytelen
volt elmondani, milyen csunyán pórul
járt. Nem is próbált többé makranczo-
san fúrfangoskodni és így nem került
többé mint vádlott a nagymama elé.

A CZICZA BAJBAN.

(Képpel a 116. lapon.)

BIZONY-bizony, czicza koma, most az
egyszer felfordult a világ. Addig
üldözted az egér-nemzetséget, míg végre
téged ért utól a veszedelem. Nem tudom,
mi lesz most veled! Ellenségeid hatal-
mába jutottál, most már az egerek az
urak és te nyávogsz siralmasan.

Ugy esett ez a veszedelmes eset, hogy
a czicza a deszkafalnál feküdt le pihenni.
Nem gondolt semmire, arra pedig leg-
kevésbé, hogy jókora lyuk van ott a
deszkában. És amint álmában ide-oda
mozgatta a hosszú farkát, ez véletlenül
betévedt a deszkanyílásba.

Eppen ekkor settenkedett ott a tulsó
oldalon egy egér és eleinte nagyot ijedt.
De csakhamar még inkább megörült és
ármányos terv ötlött az eszébe. Látta,
hogy a czicza a deszkafalon túl van,
ideát pedig csak a farka, ezzel pedig
nem harap. Most már itt a bosszu órája.

Gyorsan összehívta egérpajtásait és
mutatta nekik a czicza farka végét nagy
diadallal.

— Jól van, szólt egyik egérke, dehát
aztán? Legfeljebb megharaphatjuk, de
azzal nem sokat érünk el, rögtön vissza
fogja húzni.

— Nagyobbat gondoltam, mondta a ra-
vasz tervező. Foglyul ejtjük a gonosz macs-
kát, hogy többé sohase foghasson egeret.
Hirtelen megragadjuk mindnyájan a

farkát és nem eresztjük el többé; ott
fog veszni a tulsó oldalon a fal alatt.

— Ez nagyszerű lesz! Rajta!

A czicza egyszerre csak arra ébredt
föl, hogy nagyot rántanak rajta. Sokáig
nem is tudta, mi a baja s mikor végre
kitalálta, rettentően megharagudott és
fenyegette támadóit.

— Csak tessék haragudni! gunyolódtak
az egerek. Nem félünk többé.

Huzta, rángatta magát a czicza, de
hiába, a vitéz egerek keményen fogták.
Végre már könyörgésre fogta a dolgot
és jajgatva ígérte, hogy soha sem bánt
többé senkit az egér-nemzetségből.

— Csakhogy nem hiszünk ám neked!
felelék az egerek.

Nagy volt ekképpen a czicza vesze-
delme és nagy volt az egerek győze-
delme. De mikor az egerek már jó ideig
örvendezének a győzelemnek, egyikök
így szólt:

— Hm! Ez nagyszerű diadal, de hát
most már mit csináljunk? Örökké nem
foghatjuk, nem állhatunk itt.

— Az ám, ki kell találnunk valamit,
hogy odább mehessünk és a gonosz
macska mégis itt maradjon fogva, szólt
a másik.

— Én már tudom is, mit csináljunk,
szólt a harmadik. Görcsre kötjük a
farkát, akkor vissza nem húzhatja a
lyukon át.

— Nagyon jó lesz!

Hát ez csakugyan nagyon jó lett
volna, csakhogy egy kis hiba volt benne.
Mert a mikor egy pillanatra eleresztet-
ték a czicza farkát, hogy görcsre kös-
sék, a fúrfangos czicza nagy hirtelen
kihuzta a lyukból és az egerek nem
foghattak meg többé semmit.

Vége lett az egérhad dicsőségének,
ijedten futottak vissza buvóhelyeikre. Es
azóta még inkább rettegnek a czicza
haragjától.

LEVEL A TENGERPARTRÓL.

(Két képpel.)

Kedves Forgó bácsi!

ATÓL félek, hogy dicsekvésnek és büszkélkedésnek fogja mondani, de mégis meg akarom írni kedves Forgó bácsinak, hogy én most valóságos igazi tengerparton vagyok. Olyan nagyon örülök ennek, hogy meg nem állhatom, hogy ne közöljem kedves Forgó bácsival, aki már sokszor irt nekünk hasznos és érdekes tudnivalókat, történeteket a tengerről és biztatótt, hogy iparkodjunk oda. Hát én most itt vagyok. Az igaz, nem egészen a magam emberségéből, de mégis egy kicsit a magam érdemből is, mert kedves szüleim megígérték, hogy ha jó bizonyítványt hozok az iskolából, magukkal visznek a tengeri fürdőbe. Iparkodtam nagyon és szerencsésen sikerült is. Rösteltem volna is, ha otthon rekedek; akkor a kis hugom, Vilmácska, hamarabb látott volna tengert, mint én, aki eddig otthon annyit meséltem neki róla.

Mikor otthon még csak olvastam a tengerről és képeken lerajzolva láttam, mindig úgy félig-meddig csak mesének hittem én azt mind. Nálunk egy jókora patak a legnagyobb viz, a kertünkben pedig van ugyan tó és rajta csónak is, de azt a tavat néhány percz alatt körülesónakázom. Nem tudtam elhinni, hogy akkora víz legyen, melynek ne lehessen a végére látni. Persze, most

már hiszem! Kedves Forgó bácsi bizonyosan látott már tengert, (Sokszor. *F. b.*) tehát nem is próbálok meg leírni, hogy milyen nagyszerű az; de bámulni mindennap újra bámulom, mikor kimegyünk a partra.

Tulajdonképen egész nap ott bolygunk a tengerparton Vilmácskával és végelátalanságig nincs a játéknak. Egészen más játékaink vannak itt, mint otthon. Amint kiérünk a partra, először is levetjük a cipőnket, harisnyánkat és meztelán futkosunk a homokon, mely olyan finom és puha, mint a szőnyeg volna. Van kis lapátunk, azzal nagy homokhegyeket hányunk fel, egész várat építünk, csak hogy a vár nem áll sokáig, mert a legelső dagály laposra simítja.

A dagálylyal Vilmácskának egy kis ijedelmé volt. Mikor első ízben építgettük a homokvárat, apácska egyszerre hozzánk jött.

— Most már ideje kijönni a magas part-

ra, közeledik a dagály, mondá.

Vilmácska azonban nem jött. Körülnézett és nem látott közel semmi bajt és mert kissé makranczos kisasszony, így szólt:

— Oh, most vagyunk a java játékban... én még nem megyek. Mi az a dagály? Nem közeledik itt semmi.

Apácska, nagy meglepetésemre, ráhagyta, engem kézen fogott és így szólt:

— Először és utolszor fog most így makranczoskodni.

A magas partról néztük, hogy Vil-

... FÖLMÁSZOTT A HOMOKDOMBRA.

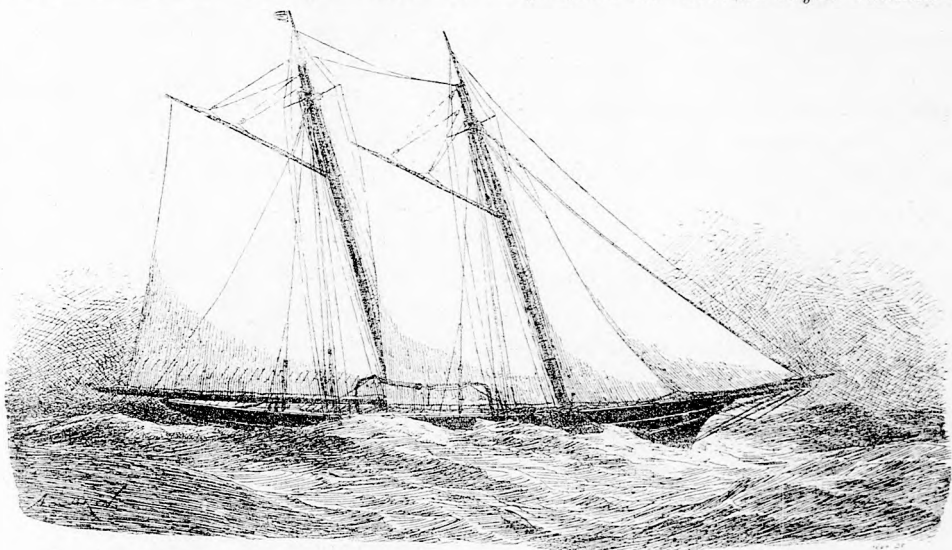
(Lásd a 125. lapon.)

mácska nagy buzgalommal turkál a homokban, de egyszerre csak meglepetve sikolt fel, mert víz csapott a lábához. Az emelkedő tenger megkerülte a homokdombot és Vilmácska egy kis szigeten volt, köröskörül pedig víz. Ijedten kiáltozott és fölmászott a homokdombra, (Lásd a képet a 124. lapon.), melyet az imént hánytunk föl. De a víz hamar bontogatni kezdte a homokot s ha egy nagyobb hullámcsapás szétmossa az egészét, akkor Vilmácska odavész. Látta és

érezte ezt most már ő is és halálosan meg volt rémülve; a vízre bámulva, nem is vette észre, hogy apácska utasítására egy izmos szolga már ott gázol a vízben egészen mellette. Mielőtt a víz elmosta volna a homokdombot, a szolga ölbe kapta Vilmácskát és kihozta a partra.

Azóta Vilmácska nem makranczoskodik és ő fut legelől, ha valaki azt mondja, hogy jön a dagály.

Kirándulást is tettünk már a tengerre. Gyönyörű kis vitorlás hajók vannak itt

A VITORLÁS HAJÓ.

e célra. Csak a hajó kicsi, de a vitorlák óriásak és mikor a szél beléjük kap, a hajó szinte féloldalra billen. Eleinte bizony féltem és ijedten kapaszkodtam a magasabban álló oldalon a karfába; de mikor láttam, hogy a vitorlát kezelő tengerészek nagyot nevetnek rajtam, megrosteltem a dolgot és megmutattam, hogy ámbár eddig csak a kerti tavacsán csónakáztam, mégsem félek én itt ezen a roppant vizen sem. No, az igaz, hogy apa és mama sem félt és a többiek sem,

akik a hajón voltak, így tehát a vitézségem nagy dicsőségét nem arathatott.

Kagylókat is gyűjtünk a tengerparton és már egész kis gyűjteményem is van. Csak az a bajom, hogy nem tudom, melyik micsoda. De majd annál szorgalmasabban fogom otthon tanulni a természetrajzban.

Kedves Forgó bácsit szívből üdvözlí
hű kis olvasója

Erdei Kálmán.

A VARJUFOKI CSATA.

— Madármese. —

AGY zsvaj és zúgás volt a varjugyülésen, a legtöbben mérgesen csattogtatták a szárnyaikat és torkuk szakadtából kiáltozták:

— Ki kell üzni a vakmerőt! Meg kell büntetni! Meg kell tanítani, mi a kötelessége az ilyen alig pelyhes ifjoncznak a tisztos öregekkel szemben!

Nem is hiába volt a nagy zaj és zúgás, mert hát mindenképen nagy volt a baj a varjutanyán.

A legelső és legnagyobb baj mindjárt az volt, hogy nem is gyűlhetek össze a maguk ősi tanyáján. A legöregebb varju sem emlékezett más pihenő tanyára, mint amott arra a sziklacsucsra, melyen az egész környék varju-nemzetsége össze szokott gyülekezni, mikor az eleség-kérés után nyugalomra kívánczolt. Még a falubeli emberek is elnevezték azt a sziklát **Varjufoknak**, a mivel világosan elismerték, hogy az jogos tulajdona a varju-nemzetségnek.

Meg is voltak ott szépen egészen minapáig, amikor rettentő sértés történt a varjunemzetségen.

Egy szép napon ugyanis a varjak szokás szerint elszéledtek a környéken eleséget keresni, ámde mikor estefelé visszatértek Varjufokra, nagy elkeseredésökre azt vették észre, hogy oda bizony nem térhetnek többé vissza, mert napközben új gazda foglalta el: egy pár hatalmas vércse választotta ezt tanyájának. Egyik-másik bátrabb varju tiltako-

zott és haragosan intette a vércsepárt, takarodjék onnan; de a gonosz hatalmaskodók gunyosan feleltek:

— Jaj, barátocskám, mi nem szoktunk pusztá szótól megijedni. Mi ide telepedtünk és itt maradunk; de ha nektek ez nem tetszik, hát csak jőjjetek, birkózzunk meg.

És mindjárt neki is rohantak veszedelmes karmaikkal, gyilkos csőrükkel az elégedetlen varjunak. Ennek volt esze és gyorsan elmenekült. Többen is jártak így és csakhamar megtudta az egész varju-atyafiság, hogy vakmerő idegenek foglalták el az ősi tanyát, oda többé nem térhetnek pihenőre.

Ebbe azonban a varjuk nem nyugodtak bele oly könnyen. Az öregek nagy gyűlést hívtak össze, hogy bölcs tanácskozással állapítsák meg, miképen lehetne Varjufokot visszafoglalni.

A varju-gyűlések már rendszeren is nagyon lármásak; de ez most különösen zajos volt, mert mind ahányan nagyon boszusak valának. Sokféle módot ajánlgattak, hogy miképen kellene azt a veszedelmes vércsepárt onnan elzavarni s egy öreg varju azt ajánlotta, hogy jól fontolják meg a dolgot, mert könnyen még nagyobb bajba keveredhetnek.

— Nem ér a sok fontolgatás semmit, pattant föl ekkor egy fiatal varju. Nem kell itt sokat fontolgatni, hanem segítségünk gyorsan a bajon. Megrohanjuk a vércsüket és elverjük onnan vagy megöljük őket.

— Ez lesz a legjobb, helyeslék sokan.

— Csak lassan, kedves atyámfiai; szólt az öreg varju. Ez jó volna, ha

veszedelmes nem volna. Csakhogy azok a gonosz vércsék igen erősek ám és hamarosan agyonvágna, széttépnek közülünk egész csapatot. Jól meg kell gondolni.

— Hja, aki gyáva, az persze így beszél, mondá ekkor gunyosan az előbbi fiatal varju. Ha ezekre a szepegő öregekre hallgatunk, akkor soha sem jutunk többé vissza Varjufokra. Nekem nem kell az ilyen félnék bölcsesség, menjenek sutba az öregek, akik féltik a bőrüket.

Ez volt az, amin a varju-gyűlés oly nagyon fölháborodott. Még a kik helyeselték is a bátor varjufi indítványát, rosszsalták ezt a tiszteletlen beszédet és mind megegyeztek benne, hogy a bűnöst meg kell büntetni. Nem is tanácskoztak többé arról, hogy a vércsék ellen mit tegyenek, hanem hogy a bűnös varjufit miként büntessék meg. Hosszu tanácskozás után abban állapodtak meg, hogy kizárják a gyűlésből és még ha azt határoznák is, hogy csatára szállnak a vércsék ellen, a bűnös varjufit nem veszik be a harczoló csapatba, nem engednek neki részt a dicsőségből.

A hetyke varjufi daczosan szállt odább.

— Nem engedtek részt a dicsőségből? No, majd meglátjuk. Még az is megeshetik, hogy én nem engedek belőle nektek.

Másnap megint összeült a varju gyűlés. Sok tanakodás után azt végezték, hogy a legerősebb és legbátrabb huszonegy varju rohanja meg a vércsepárt. Akármilyen erősek a vércsék, de annyi támadó mégis birni fog velök.

A kiválogatott vitéz csapat éppen indulásra készült, mikor egy vadgalamb Varjufok felől érkezve, azt kérde tőlök, hová készülődnek.

— Varjufokra, ősi tanyánkra.

— Akkor jó lesz sietnetek. Mert épp az imént láttam, hogy a vércsepár kegyetlenül elbánt egy társatokkal. Ha korábban indultok, talán még megmenthettétek volna.

A varjusereg szaporán utra kelt. Mindnyájan arra gondoltak, hogy alighanem az a hetyke fiatal társuk fogott bele valami vakmerő kalandba. Már ha hibázott is, mégis kár érte. Siettek tehát nagyon, hogy megmentseék, ha még lehet.

Nem tévedtek, csakugyan a vitézkedő varjufi volt. De már véresen, tépett tollal, mozdulatlanul hevert a földön s a dühös vércsék még akkor is vagdosták csőrükkel. Ennek láttára a varjusereg annál nagyobb haraggal tört rá a gonosz vércsepárra. És hiába voltak a vércsék erősek és bátrak, — a támadók nagy seregével szemben nem birtak védekezni és csufosan megtépdesve, megvérezve csak nagy nehezen birtak elmenekülni. Nem is tértek többé oda vissza s a varjak újra elfoglalták ősi tanyájukat.

A győztesek körülállták a földön heverő varjufit s azt hitték, hogy már meghalt. De lassan mozogni kezdett a sulyosan sebesült és elmondta, mi történt vele.

— Nagyon rosszul jártam, szolt jagatva. Azt hiszem, nagy oktalanságot követtem el. Mikor tegnap a gyűlés az

határozta, hogy engemet kizár a vitéz támadók sorából, nagyon megboszanokodtam és eltökéltem, hogy magam fogom hősi módon megszabadítani Varjufokot az ellenségtől. Ugy számítottam, hogy meglessem a vércsét és egyenként vivok meg velök. Nagyon erősnek éreztem magamat. Mikor ide érkeztem, csakugyan csak az egyik volt itthon, meg is támadtam rögtön, de vijjogására mihamar előjött a másik is.

— És aztán csunyán megtépdestek, mondá egy öreg varju. És ugyan mi haszna volt a vitézkedésnek? Ettől a vércsék még most is itt volnának, ha mi okosabb hadi tervvel le nem győzzük őket és szerencsére még idején nem érkezünk ide, hogy téged is megmentsünk.

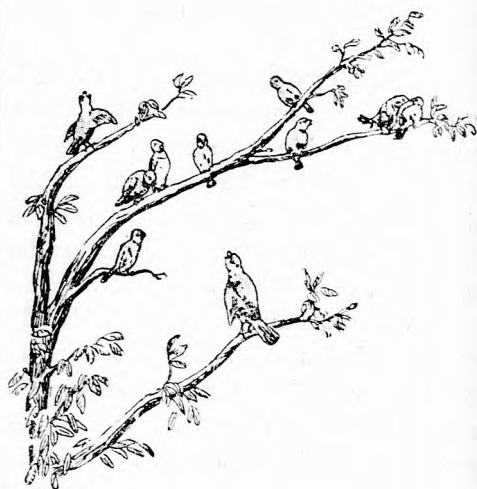
— Az ám, az ám! szólt a sebesült. Ti is csak azt tettétek, amit én akartam, de okosan, míg én azt hittem, hogy a bátorsághoz nem szükséges egyuttal ovatosság és okosság. Jaj, de sajog is bele a szárnyam és a hátam.

Sajgott is még vagy két hétig, míg lassacskán egészen meggyógyult. És azután, mikor ismét varju-gyűlés volt valami fontos tárgyról, nem pattogott és nem hetykélkedett, hanem szerényen mondta el a véleményét, meghallgatta, mit mondanak hozzá tapasztalt öregek és a szerint cselekedett. Nem is járt többé pórul és maga is tapasztalt, bölcs varju lett.

A CZINKE ÉS A FÜLEMILE.

— Mese. —

„Ki vagy, ki így merészkedel velem
Egy ágra szállni, ocsmány fürtelem?!
Velem, ki rózsánál is szebb vagyok,
Fényes tollam napsugártól ragyog.“

A dőlős czinke ily szókra fakadt,
Hogy meglátta a kicsiny madarat,
Az ártatlan kis dalos fülmült,
Mely válaszul így kezdte énekét:

„Bármint dicséred is fényes tolladat,
Az engem tiszteletre nem ragad,
Nemesb tulajdonid ha nincsenek,
Nem tudlak én becsülni tégedet!“

A külső dísz mellett erényt keres,
Erény dísz nélkül is elég becses.

JÓTÉKONYSÁG.

A szünidei gyermek-telep egylet részére
ujabban Schwarz Giza küldött 1 frt 60 krt.
Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
F. b.